

A KERTEK KORA

Wirth Imrének

A meggyfa ideje

ez hát az idő miközben eltérő dimenziókban élek.
az egyik olyan fényes mint gonoszul a meggymagok
amiket az ördög kiköpdös és kissé kesernyések:
könyvet is írnék erről de hát én már nem vagyok.
a másokban viszont még megírom ezt a verset:
holnap és hogy miről szól – de hiszen tudod
hogy a következő dimenzió fekete és sűrű és nehéz
a meggyfa virágjából lepárolva éppen mint a méz –
és a negyedik meg végtelen. a többi még nagyobb.
Így aztán végtelen meg még egyszer én is csalódhatok.

A jelenvaló

mondd csak hány fekete meggy mag odafönt az ég
ha itt van az istened lent a kerti fák között
a túlrejtett fény gyümölcsként a titkos válaszok
árnyaként inog csupán és magas az égi messzeség
ősszel a feloldozás feketén majd amikor ott zörög
éjjel a levél csillagrács magasában úgy suhog
csapdába esve a mélység a földalatt-homályban
százezer évig vadgyümölcsön kellett volna élnem
amikor a gyümölcsfák alatt én is arra jártam
istennel egy meggy mag feketére érett idejében

Bordal

üldögélek hát az isten fekete kerti asztalánál
egyedül az alkonyi lombok színe is egyedül én vagyok:
széttiport szőlőszemek a megcsillanó nagy szavak
venyigefüstje ha fölfelé is a kékség hogyha száll
láng az univerzum: füst volt és fény volt ennyi se marad
(ellobban a présház is meg az összes bordalok)
és bár most még az árnyék rőten felragyog úgy szítál
majd a mennybolt fekete szőlőtöve úgyis meghasad.
isten mint a vörös bort úgy hörpöli fel mind a csillagokat

A KIRÁLY IDEJE

Lear király síremléke

lent a reneszánsz kővázában hervadó virágcsokor
 talán kakukkfű: talán talán. nem tudom a nevét.
 a síron a kőalakok kissé törötten is giccsesek
 és ugyanilyen giccsesen márvány a kiráyszobor
 fölött a shakespeare-i dráma mint a fakó nap lebeg
 miközben elvirágzik a bürök a csalán meg a szarkaláb
 hiába övezte a homlokod: nem és nem lehet:
 (a szél is dühödten sárga és vörös színeket sodor)
 mind semmivé lesz mielőtt még kimondanád
 ó irtalmas Isten óvd hát a földben az örülteket:
 ez a sírvers itt még az őrületekre sem elég.
 csak az égbolton túl majd a fák: a hideg, őszi, kék

Merlin jóslata

leir nagy király volt uram. a halála után
 eljöttét merlin jósolta meg. a vaskor
 vele kezdődött vagy ért véget ma délután
 feltámadt, korona volt épp most, alkonyatkor

lonc bürök a csalán kakukkfű és dudva
 övezve homlokát. a birodalma szélvihar
 és a drámai végszóba mindig is behullva
 mint őrület és úgy is zúg úgy vihog: belehal

amíg ott fekszik az álom a testem mellé festve
 a sír körül sűrű fényt önt szerteszét a nappal
 vaskori jelképek miatt a márvány kőlapon

tébolyként nyújtózkodik el bennem leir király teste
 éjszaka dühhel esővel vagy bármivel: haraggal
 eltelve téboly és történelem is mert önmagam álmodom

MESÉVEL ÉR VÉGET

Kemény Istvánnak

62

A nyugati boszorkány

hát most végig a kerteden, azonnal, hamar.
a boszorkányt megégették. az régen volt.
fagyalsövény. a kapu immár nincs meg
csak a kőoszlopok: csak az idő a kőbe mar
a boszorkány szelleme. sáros és szenes folt
valahol a fűben, a rebbenés, a verebek,
siess, az őszt még éppen megpillanthatod:
sár, hideg árnyék, huss és repül, elrepült a nyár:
a kőkapun túl egy halott vénasszony hangosan zihál

A varázsló kertje

immár az ősz van és hiába tűnődöm tovább
hogy miről olvasok majd a lángszín fák között
egy versben amikor épp az ősztől olvasok
és lobogva a mennybolt: és a fasorban a fák:
a szél is úgy füstöl az avar és ugyanúgy a köd
ez a sor akár sárguló levéllel mindegyik
faág úgy ing mint a késő őszi mágikus nappalok.
aztán a parázs és a füst lesz az ég egészen reggelig

Felhőkakukkvár

az ősz égi kastély vagy egy lakott esőfelhő
tornyai roskatag napfényben a szeptemberek
a fák földi árnya már októberben az édig felnő
fölfelé és fölfelé nyújtóznak fel a távolok
ám ez az irány nem létezik innét már nem lehet
hallani ahogy a királylány egyre csak zokog
és a november ormai körül szállongó madarak
de nem vagyok madár és csak a tél: mindörökre megmarad

